

„Senki sem ragadhatja el őket...”

Mi is nagy utat teszünk meg életünk során. Kezdve a kisgyerekkortól az ifjúkoron, a nagy tervek szövésének korán át a felnőttkorig, ahol megvalósulhatnak a nagy tervek, vagy egészen más eredmények születnek, és sokaknak már bizony az öregkorig, az összegzés koráig. És végig kísér bennünket a kérdés, hogy hiszünk-e? Sajnos sokszor magaménak érezhetem a jézusi feddést: „mondtam már nektek...”. Kimondhatjuk, hogy a Jézushoz tartozók hallgatnak az Ő szavára, és követik Őt. És mik Jézus követendő szavai? Bátran idézhetem a bokoreszményeket: kicsiség, azaz nem uralkodni senkin, szegénység, azaz adni és nem gazdagodni, szelídség, azaz senkit sem bántani, és továbbadni a hitet, azaz közösséget gyűjteni. Ezekben kell követnünk Jézust, hiszen Ő is ezt élte elénk. Ha elég a hitünk, és ezeket az eszményeket be tudjuk építeni az életünkbe, akkor bizony már itt a földön megkezdődik nekünk az örök élet, és senki nem ragadhat el bennünket az Atyától.

Esetleg mi magunk hagyhatjuk Őt faképnél, de hiszen azért tartunk gyakran lelkiismeret-vizsgálatot, hogy ellenőrizzük magunkat, az életünket, a céljainkat, hogy még mindig a jézusi úton haladunk-e? Kinek a nevében cselekszem? Csak a saját nevemben, vagy igyekszek én is az Atya nevében cselekedni? Az én cselekedeteim is tanúságot tesznek rólam. Kimondatlanul is. Tehát, ha egyek tudunk lenni Jézussal, akkor – mivel Ő egy az Atyával – mi is egyek lehetünk az Atyával. Ennél többet nem is kívánhatunk, de kevesebbel sem érhetjük be! Uram, Istenem! Segíts, hogy ki tudjak tartani a hitemben, és mindig követni tudjam a megismert jézusi tanítást, erről szóljon az életem! Ámen.

Singer József, Székesfehérvár